



EUROPEISKA UNIONEN

EUROPAPARLAMENTET

RÅDET

Bryssel den 19 mars 2019
(OR. en)

2017/0354 (COD)
LEX 1882

PE-CONS 70/1/18
REV 1

COMPET 843
ECO 112
MI 930
ENT 232
CONSOM 347
GAF 60
AGRI 610
CODEC 2205

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING
OM ÖMSESIDIGT ERKÄNNANDE AV VAROR
SOM ÄR LAGLIGEN SALUFÖRDA I EN ANNAN MEDLEMSSTAT
OCH OM UPPHÄVANDE AV FÖRORDNING (EG) nr 764/2008**

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS
FÖRORDNING (EU) 2019/...**

av den 19 mars 2019

**om ömsesidigt erkännande av varor som är lagligen saluförda
i en annan medlemsstat och om upphävande av förordning (EG) nr 764/2008**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA
FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet², och

¹ EUT C 283, 10.8.2018, s. 19.

² Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 februari 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 5 mars 2019.

av följande skäl:

- (1) Den inre marknaden omfattar ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor säkerställs i enlighet med fördragen. Kvantitativa importrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan är förbjudna mellan medlemsstaterna. Förbudet gäller varje nationell åtgärd som kan hindra varuhandeln inom unionen, direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt. Den fria rörligheten för varor säkerställs på den inre marknaden genom harmoniserade regler på unionsnivå som ställer gemensamma krav på saluföringen av vissa varor, eller genom tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande såsom denna definierats av Europeiska unionens domstol när det gäller varor eller aspekter av varor som inte helt och hållet omfattas av unionens harmoniserade regler.
- (2) En välfungerande princip om ömsesidigt erkännande utgör ett viktigt komplement till harmoniserade regler på unionsnivå, särskilt med tanke på att många varor både har harmoniserade och icke-harmoniserade aspekter.

- (3) Hinder för den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna kan skapas olagligen om en medlemsstats behöriga myndigheter, i avsaknad av harmoniserade regler på unionsnivå som omfattar varor eller vissa aspekter av varor, tillämpar nationella regler på varor som är lagligen saluförda i en annan medlemsstat, enligt vilka varorna måste uppfylla vissa tekniska krav avseende exempelvis benämning, form, storlek, vikt, sammansättning, presentation, märkning och förpackning. Tillämpningen av sådana regler på varor som är lagligen saluförda i en annan medlemsstat kan strida mot artiklarna 34 och 36 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), även om reglerna tillämpas på alla varor utan åtskillnad.
- (4) Principen om ömsesidigt erkännande härrör från rättspraxis från Europeiska unionens domstol. Enligt denna princip får medlemsstaterna på sina territorier inte förbjuda försäljning av varor som är lagligen saluförda i en annan medlemsstat även om varorna producerats enligt andra tekniska regler, inklusive varor som inte kommit till genom en tillverkningsprocess, men principen om ömsesidigt erkännande är inte absolut. Medlemsstaterna kan införa restriktioner för saluföringen av varor som är lagligen saluförda i andra medlemsstater när sådana restriktioner kan motiveras med hänvisning till artikel 36 i EUF-fördraget eller med hänvisning till andra tvingande hänsyn av allmänt intresse som erkänns i Europeiska unionens domstols rättspraxis i fråga om fri rörlighet för varor och när dessa restriktioner står i proportion till det uppsatta målet. Denna förordning föreskriver en skyldighet att klart motivera varför marknadstillträde har begränsats eller nekats.

- (5) Begreppet tvingande hänsyn till allmänintresset är ett begrepp som befinner sig under utveckling genom Europeiska unionens domstols rättspraxis när det gäller artiklarna 34 och 36 i EUF-fördraget. När det finns legitima skillnader mellan olika medlemsstater kan sådana tvingande hänsyn berättiga behöriga myndigheter att tillämpa nationella tekniska regler. Myndighetsbeslut måste dock alltid vara vederbörligen motiverade för att vara legitima och lämpliga och respektera proportionalitetsprincipen, och de behöriga myndigheterna måste fatta det minst restriktiva beslutet. För att förbättra det sätt på vilket den inre marknaden för varor fungerar bör de nationella tekniska reglerna vara ändamålsenliga och inte skapa oproportionella icke-tariffära hinder. Myndighetsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde i fråga om varor som är lagligen saluförda i en annan medlemsstat får dessutom inte enbart grunda sig på den omständigheten att de varor som är under bedömning uppfyller det legitima allmänna mål som eftersträvas av medlemsstaten på ett annat sätt än hur varor i den medlemsstaten uppfyller målet. För att bistå medlemsstaterna bör kommissionen ge icke-bindande vägledning i förhållande till Europeiska unionens domstols rättspraxis avseende begreppet tvingande hänsyn till allmänintresset och om tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. De behöriga myndigheterna bör ges tillfälle att lämna synpunkter och ge återkoppling om vägledningen.

- (6) Konkurrenskriftrådet konstaterade i sina slutsatser om politiken för den inre marknaden från december 2013 att för att förbättra förutsättningarna för företag och konsumenter på den inre marknaden måste alla relevanta instrument utnyttjas på rätt sätt, inklusive principen om ömsesidigt erkännande. Kommissionen uppmanades därför att rapportera till rådet om de fall där tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande fortfarande inte fungerar tillräckligt bra eller är problematisk. I sina slutsatser om politiken för den inre marknaden från februari 2015 uppmanade Konkurrenskriftrådet kommissionen att vidta åtgärder för att säkerställa att principen om ömsesidigt erkännande fungerar effektivt och att lägga fram förslag i detta syfte.

- (7) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 764/2008¹ antogs i syfte att underlätta tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande genom inrättande av förfaranden för att minska risken för att det skapas olagliga hinder för den fria rörligheten för varor som redan är lagligen saluförda i en annan medlemsstat. Trots antagandet av den förordningen återstår många problem när det gäller tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. Den utvärdering som utfördes mellan 2014 och 2016 visade att principen om ömsesidigt erkännande inte fungerar som den ska och att förordning (EG) nr 764/2008 har haft en begränsad effekt när det gäller att underlätta tillämpningen av den principen. De verktyg och förfarandegarantier som inrättats genom den förordningen har misslyckats med målet att förbättra tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. Exempelvis är det nätverk av kontaktpunkter för produkter som inrättades i syfte att tillhandahålla information till ekonomiska aktörer om tillämpliga nationella regler och tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande så gott som okänt och används sällan av ekonomiska aktörer. Inom det nätverket är samarbetet mellan nationella myndigheter inte tillräckligt. Kravet på att meddela myndighetsbeslut om begränsat eller nekat marknadstillträde följs sällan. Det får till följd att hindren mot den fria rörligheten för varor kvarstår på den inre marknaden.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 764/2008 av den 9 juli 2008 om förfaranden för tillämpning av vissa nationella tekniska regler på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut nr 3052/95/EG (EUT L 218, 13.8.2008, s. 21).

- (8) Det finns flera brister i förordning (EG) nr 764/2008, och den bör därför ses över och förbättras. Förordning (EG) nr 764/2008 bör av tydlighetsskäl ersättas med denna förordning. I denna förordning bör tydliga förfaranden fastställas så att den fria rörligheten för varor som är lagligen saluförda i en annan medlemsstat kan säkerställas och den fria rörligheten enbart kan begränsas om en medlemsstat gör detta på grundval av ett legitimt allmänintresse och begränsningen är motiverad och proportionerlig. Denna förordning bör även säkerställa att de befintliga rättigheterna och skyldigheterna som följer av principen om ömsesidigt erkännande följs av både ekonomiska aktörer och nationella myndigheter.
- (9) Denna förordning bör dock inte hindra, när så är lämpligt, ytterligare harmonisering av villkoren för saluföring av varor, som syftar till att förbättra det sätt på vilket den inre marknaden fungerar.
- (10) Handelshinder kan också vara resultatet av andra åtgärder som omfattas av artiklarna 34 och 36 i EUF-fördraget. Sådana åtgärder kan till exempel utgöras av tekniska specifikationer som utarbetats för offentlig upphandling eller krav på att använda officiella språk i medlemsstaterna. Dessa åtgärder bör emellertid inte utgöra nationella tekniska regler i den mening som avses i denna förordning och bör inte omfattas av dess tillämpning.

- (11) Nationella tekniska regler får ibland verkan i en medlemsstat genom ett förfarande för förhandstillstånd, enligt vilket ett formellt godkännande måste fås från en behörig myndighet innan varorna får släppas ut på marknaden i medlemsstaten. Förekomsten av ett förfarande för förhandstillstånd utgör i sig en begränsning av den fria rörligheten för varor. För att kunna vara motiverat med avseende på den grundläggande principen om fri rörlighet för varor inom den inre marknaden måste sådana förfaranden eftersträva mål som enligt unionsrätten är motiverade av allmänintresset samt vara proportionella och icke-diskriminerande. Huruvida ett sådant förfarande överensstämmer med unionsrätten bör avgöras mot bakgrund av de överväganden som återfinns i Europeiska unionens domstols rättspraxis. Myndighetsbeslut om begränsat eller nekat marknadstillträde enbart med motiveringen att en vara inte har giltigt förhandsgodkännande bör därför undantas från denna förordnings tillämpningsområde. Dock bör alla myndighetsbeslut om att avslå en ansökan om obligatoriskt förhandsgodkännande för en vara på grundval av en nationell teknisk regel i en medlemsstat endast fattas enligt denna förordning, så att den sökande ska kunna omfattas av det förfarandeskydd som denna förordning tillhandahåller. Detsamma gäller, i förekommande fall, för frivilligt förhandsgodkännande för varor.

- (12) Det är viktigt att förtydliga att också jordbruksprodukter ingår i de varutyper som omfattas av denna förordning. Termen *jordbruksprodukter* inbegriper fiskets produkter enligt artikel 38.1 i EUF-fördraget. Kommissionen bör bedöma genomförbarheten av och fördelarna med att vidareutveckla en vägledande förteckning över produkter för ömsesidigt erkännande för att hjälpa till att identifiera vilka varutyper som omfattas av denna förordning.
- (13) Det är även viktigt att förtydliga att termen *producent* inte bara inbegriper tillverkaren av en vara, utan också de personer som producerar en vara som inte är resultatet av en tillverkningsprocess, inklusive jordbruksprodukter, samt de personer som utger sig för att vara producenter av varor.
- (14) Nationella domstolsavgöranden som rör lagenligheten i fall där varor som är lagligen saluförda i en medlemsstat inte får tillträde till marknaden i en annan medlemsstat till följd av tillämpningen av nationella tekniska regler, och nationella domstolsavgöranden som innebär tillämpning av sanktioner, bör undantas från denna förordnings tillämpningsområde.
- (15) För att kunna dra nytta av principen om ömsesidigt erkännande måste varorna vara lagligen saluförda i en annan medlemsstat. Det bör förtydligas att för att en vara ska anses lagligen saluförd i en annan medlemsstat måste varan överensstämma med gällande regler i den medlemsstaten och tillhandahållas till slutanvändare i den medlemsstaten.

- (16) Medlemsstaterna bör, för att öka kunskapen hos nationella myndigheter och ekonomiska aktörer om principen om ömsesidigt erkännande, överväga att införa tydliga och otvetydiga *inretnadsklausuler* i sina nationella tekniska regler i syfte att förenkla tillämpningen av den principen.
- (17) Den bevisning som behövs för att visa att varorna är lagligen saluförda i en annan medlemsstat varierar stort mellan olika medlemsstater. Detta ger upphov till onödiga belastningar, dröjsmål och merkostnader för ekonomiska aktörer, och hindrar nationella myndigheter från att få tag på den information som krävs för att kunna göra en bedömning av varorna i god tid. Detta kan hindra tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. Det är därför viktigt att göra det enklare för ekonomiska aktörer att kunna visa att deras varor är lagligen saluförda i en annan medlemsstat. Ekonomiska aktörer bör dra nytta av en egen försäkran som förser behöriga myndigheter med all nödvändig information om varorna och om deras överensstämmelse med de gällande bestämmelserna i den andra medlemsstaten. Användningen av frivilliga försäkringar bör inte hindra de nationella myndigheterna att fatta myndighetsbeslut om att begränsa eller neka tillträdet till marknaden, under förutsättning att sådana beslut är proportionella, motiverade och tar hänsyn till principen om ömsesidigt erkännande och är i enlighet med denna förordning.

- (18) Producenten, importören eller distributören bör ha möjlighet att upprätta en försäkran om laglig saluföring av varor med hänseende på ömsesidigt erkännande (nedan kallad *försäkran om ömsesidigt erkännande*). Eftersom producenten känner till sina varor bäst och har de bevis som krävs för att bekräfta informationen i en försäkran är producenten bäst lämpad att tillhandahålla informationen i försäkran om ömsesidigt erkännande. Producenten bör kunna bemyndiga en representant att upprätta en sådan försäkran om ömsesidigt erkännande för producentens räkning och på producentens ansvar. Om en ekonomisk aktör i försäkran endast kan ange informationen om laglig saluföring av varan bör det dock vara möjligt för en annan ekonomisk aktör att ange informationen om att varorna tillhandahålls till slutanvändare i den berörda medlemsstaten, under förutsättning att den ekonomiska aktören i fråga tar ansvar för den information denne har fyllt i försäkran om ömsesidigt erkännande och kan tillhandahålla de bevis som krävs för att bekräfta denna information.
- (19) Försäkran om ömsesidigt erkännande bör alltid innehålla korrekt och fullständig information om varorna. Försäkran ska därför uppdateras för att återspegla ändringar, exempelvis ändringar av relevanta nationella tekniska regler.

- (20) För att säkerställa att informationen i en försäkran om ömsesidigt erkännande är fullständig bör en harmoniserad struktur för försäkran fastställas som ekonomiska aktörer kan använda sig av när de ska upprätta en sådan försäkran.
- (21) Det är viktigt att säkerställa att försäkran om ömsesidigt erkännande fylls i sanningsenligt och korrekt. Därför är det nödvändigt att kräva att ekonomiska aktörer är ansvariga för den information som de anger i försäkran om ömsesidigt erkännande.
- (22) För att öka effektiviteten och konkurrenskraften hos företag som verkar inom det område för varor som inte omfattas av unionens harmoniserade lagstiftning bör det vara möjligt att använda sig av ny it-teknik för att enklare kunna tillhandahålla en försäkran om ömsesidigt erkännande. Därför bör ekonomiska aktörer kunna göra sin försäkran om ömsesidigt erkännande offentligt tillgänglig online, under förutsättning att försäkran om ömsesidigt erkännande är lättillgänglig och i ett tillförlitligt format.
- (23) Kommissionen bör se till att en mall för försäkran om ömsesidigt erkännande och relevanta riktlinjer för hur den fylls i görs tillgänglig på den gemensamma digitala ingången på alla unionens officiella språk.

- (24) Denna förordning bör också tillämpas på varor för vilka endast vissa aspekter omfattas av unionens harmoniserade lagstiftning. I de fall ekonomiska aktörer enligt unionens harmoniserade lagstiftning måste upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse för att visa att de följer lagstiftningen, bör det vara tillåtet för dessa ekonomiska aktörer att bifoga försäkran om ömsesidigt erkännande enligt denna förordning till EU-försäkran om överensstämmelse.
- (25) Om en ekonomisk aktör bestämmer sig för att inte använda försäkran om ömsesidigt erkännande bör den mottagande medlemsstatens behöriga myndigheter begära klart definierad och specifik information som de anser vara nödvändig för att bedöma en vara, med beaktande av proportionalitetsprincipen.
- (26) En ekonomisk aktör bör ges tillräckligt med tid för att inkomma med de handlingar eller annan information som de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten begär, eller inkomma med eventuella argument eller synpunkter gällande bedömningen av de berörda varorna.

(27) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535¹ är medlemsstaterna skyldiga att underrätta kommissionen och de övriga medlemsstaterna om eventuella förslag till nationella tekniska föreskrifter som avser produkter, inbegripet jordbruks- och fiskeriprodukter, samt att ange skälen för att föreskriften anses vara nödvändig. Efter det att en nationell teknisk föreskrift antagits är det emellertid nödvändigt att se till att principen om ömsesidigt erkännande tillämpas korrekt på specifika varor i de enskilda fallen. Denna förordning fastställer förfaranden för tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande i enskilda fall genom att exempelvis kräva att medlemsstaterna anger de nationella tekniska regler som myndighetsbeslutet grundas på och det legitima allmänintresse som motiverar tillämpningen av den nationella tekniska regeln på en vara som är lagligen saluförd i en annan medlemsstat. Den nationella tekniska regelns proportionalitet utgör grunden för att påvisa att ett myndighetsbeslut som grundar sig på denna regel är proportionellt. Det bör dock avgöras från fall till fall hur myndighetsbeslutets proportionalitet ska påvisas.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535 av den 9 september 2015 om ett informationsförfarande beträffande tekniska föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster (EUT L 241, 17.9.2015, s. 1).

- (28) Eftersom myndighetsbeslut om begränsat eller nekat marknadstillträde för varor som redan är lagligen saluförda i en annan medlemsstat skulle utgöra undantag från den grundläggande principen om fri rörlighet för varor, är det nödvändigt att säkerställa att sådana beslut beaktar de befintliga skyldigheter som följer av principen om ömsesidigt erkännande. Det är därför lämpligt att fastställa ett tydligt förfarande för att avgöra om varorna är lagligen saluförda i den andra medlemsstaten och om de legitima allmänintressen som omfattas av den tillämpliga nationella tekniska regeln i den mottagande medlemsstaten i sådana fall åtnjuter tillräckligt skydd i enlighet med artikel 36 i EUF-fördraget och Europeiska unionens domstols rättspraxis. Ett sådant förfarande bör säkerställa att de myndighetsbeslut som fattas är proportionella och tar hänsyn till principen om ömsesidigt erkännande och är i enlighet med denna förordning.
- (29) Under tiden en behörig myndighet gör en bedömning av en vara innan den beslutar om huruvida marknadstillträde ska begränsas eller nekas, bör den myndigheten inte kunna fatta beslut som tillfälligt upphäver marknadstillträde, förutom om det krävs snabba insatser för att förhindra att personers säkerhet eller hälsa eller miljön hotas, eller i fall där det är förbjudet att tillhandahålla varan i sammanhang där detta tillhandahållande är förbjudet på grundval av den allmänna moralen eller säkerheten, exempelvis för att förebygga brottslighet.

- (30) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008¹ införs ett system för ackreditering för att säkerställa ömsesidigt erkännande av att organen för bedömning av överensstämmelse har likvärdig kompetens. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna bör därför inte vägra att godta provningsrapporter och intyg som utfärdats av ett ackrediterat organ för bedömning av överensstämmelse av skäl som hänför sig till detta organs kompetens. För att så långt som möjligt undvika att provningar och förfaranden som redan genomförts i en annan medlemsstat upprepas bör medlemsstaterna inte vägra att godta provningsrapporter och intyg som utfärdats av andra organ för bedömning av överensstämmelse i enlighet med unionsrätten. Behöriga myndigheter bör också ta vederbörlig hänsyn till innehållet i de provningsrapporter eller intyg som lämnats in.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 (EUT L 218, 13.8.2008, s. 30).

- (31) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG¹ föreskriver att endast säkra produkter får släppas ut på marknaden och anger tillverkarens och distributörens skyldigheter när det gäller produktsäkerheten. Enligt direktivet får de behöriga myndigheterna, tillfälligt under den tid som krävs för att utföra olika säkerhetsbedömningar, kontroller och verifikationer, förbjuda alla farliga produkter med omedelbar verkan eller förbjuda produkter som kan vara farliga. I det direktivet beskrivs också de förfaranden som behöriga myndigheter ska följa för att vidta lämpliga åtgärder om dessa produkter utgör en risk, exempelvis de åtgärder som avses i artikel 8.1 b–f, och i direktivet fastställs också medlemsstaternas skyldighet att meddela sådana åtgärder till kommissionen och de andra medlemsstaterna. Behöriga myndigheter bör därför få fortsätta att tillämpa det direktivet, i synnerhet artikel 8.1 b–f och 8.3 i det direktivet.
- (32) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002² inrättas bl.a. ett system för snabb varning för anmälan av direkta och indirekta risker för människors hälsa till följd av livsmedel eller djurfoder. Medlemsstaterna är enligt den skyldiga att omedelbart till kommissionen, med användning av systemet för snabb varning, anmäla alla åtgärder de vidtar för att begränsa utsläppandet på marknaden av livsmedel eller foder eller för att återkalla livsmedel eller foder för att skydda människors hälsa, i de fall där det krävs snabba åtgärder. Behöriga myndigheter bör få fortsätta att tillämpa den förordningen, och i synnerhet artiklarna 50.3 och 54 i den förordningen.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG av den 3 december 2001 om allmän produktsäkerhet (EGT L 11, 15.1.2002, s. 4).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelsslågning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet (EGT L 31, 1.2.2002, s. 1).

- (33) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/625¹ fastställer harmoniserade unionsramar för organisationen av offentlig kontroll, och av annan offentlig verksamhet än offentlig kontroll, i alla led i den jordbruksbaserade livsmedelskedjan, med beaktande av bestämmelserna om offentlig kontroll i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004² och i relevant sektorsspecifik unionslagstiftning. I förordning (EU) 2017/625 fastställs ett särskilt förfarande för att se till att ekonomiska aktörer avhjälper en situation där livsmedels- och foderlagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd inte efterlevs. Behöriga myndigheter bör få fortsätta att tillämpa förordning (EU) 2017/625, i synnerhet artikel 138 i den förordningen.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/625 av den 15 mars 2017 om offentlig kontroll och annan offentlig verksamhet för att säkerställa tillämpningen av livsmedels- och foderlagstiftningen och av bestämmelser om djurs hälsa och djurskydd, växtskydd och växtskyddsmedel samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 999/2001, (EG) nr 396/2005, (EG) nr 1069/2009, (EG) nr 1107/2009, (EU) nr 1151/2012, (EU) nr 652/2014, (EU) 2016/429 och (EU) 2016/2031, rådets förordningar (EG) nr 1/2005 och (EG) nr 1099/2009 och rådets direktiv 98/58/EG, 1999/74/EG, 2007/43/EG, 2008/119/EG och 2008/120/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 854/2004 och (EG) nr 882/2004, rådets direktiv 89/608/EEG, 89/662/EEG, 90/425/EEG, 91/496/EEG, 96/23/EG, 96/93/EG och 97/78/EG samt rådets beslut 92/438/EEG (förordningen om offentlig kontroll) (EUT L 95, 7.4.2017, s. 1).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd (EUT L 165, 30.4.2004, s. 1).

- (34) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1306/2013¹ inrättas ett harmoniserat ramverk på unionsnivå för utförandet av kontroller när det gäller de skyldigheter som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013², i enlighet med de kriterier som anges i förordning (EG) nr 882/2004, och anges att medlemsstaterna ska säkerställa att alla aktörer som fullgör dessa skyldigheter har rätt att omfattas av ett system med kontroller. Behöriga myndigheter bör få fortsätta att tillämpa förordning (EU) nr 1306/2013, i synnerhet artikel 90 i den förordningen.
- (35) I varje myndighetsbeslut som fattas av en medlemsstats behöriga myndigheter enligt denna förordning bör de rättsmedel som är tillgängliga för den ekonomiska aktören anges, så att en ekonomisk aktörer, i enlighet med nationell rätt, kan överklaga beslutet eller väcka talan vid behörig nationell domstol. Myndighetsbeslutet bör också ange möjligheten för ekonomiska aktörer att använda sig av problemlösningsnätverket för den inre marknaden (nedan kallat *Solvit*) och det problemlösningsförfarande som föreskrivs i denna förordning.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1306/2013 av den 17 december 2013 om finansiering, förvaltning och övervakning av den gemensamma jordbrukspolitiken och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 352/78, (EG) nr 165/94, (EG) nr 2799/98, (EG) nr 814/2000, (EG) nr 1290/2005 och (EG) nr 485/2008 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 549).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007 (EGT L 347, 20.12.2013, s. 671),

- (36) Det är viktigt att det finns effektiva lösningar för ekonomiska aktörer som vill ha ett företagsvänligt alternativ vid överklaganden av myndighetsbeslut om begränsat eller nekat marknadstillträde så att korrekt och konsekvent tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande kan säkerställas. För att garantera att sådana lösningar finns, och för att undvika rättegångskostnader, särskilt för små och medelstora företag, bör ett förfarande för lösning av problem som inte är av rättslig karaktär finnas tillgängligt för ekonomiska aktörer.
- (37) Solvit är en tjänst som tillhandahålls av den nationella förvaltningen i varje medlemsstat och som syftar till att hitta lösningar för privatpersoner och företag om deras rättigheter överträtts av myndigheterna i en annan medlemsstat. De principer som styr hur Solvit fungerar anges i kommissionens rekommendation 2013/461/EU¹, enligt vilken varje medlemsstat bör ha ett Solvit-center med tillräckliga personalresurser och finansiella resurser för att säkerställa dess deltagande i Solvit. Kommissionen bör, särskilt bland företag, öka medvetenheten om Solvit och dess fördelar.
- (38) Solvit är ett effektivt icke-judiciellt problemlösningsförfarande som tillhandahålls utan kostnad. Den fungerar inom korta tidsfrister och erbjuder praktiska lösningar för privatpersoner och företag som har problem med att få sina rättigheter enligt unionslagstiftningen erkända av offentliga myndigheter. Om den ekonomiska aktören, det aktuella Solvit-centret och de berörda medlemsstaterna har kommit överens om ett lämpligt utfall bör ingen ytterligare åtgärd krävas.

¹ Kommissionens rekommendation 2013/461/EU av den 17 september 2013 om principerna för Solvit (EUT L 249, 19.9.2013, s. 10).

- (39) Om Solvits informella tillvägagångssätt inte fungerar, och om det kvarstår tvivel om huruvida myndighetsbeslutet är förenligt med principen om ömsesidigt erkännande, bör kommissionen ges befogenhet att undersöka ärendet på något av de berörda Solvit-centrens begäran. Efter en bedömning bör kommissionen avge ett yttrande som ska delges den berörda ekonomiska aktören och de behöriga myndigheterna genom relevant Solvit-center och som bör beaktas under Solvit-förfarandet. Kommissionens insats ska ske inom en tidsgräns på 45 arbetsdagar, vilket inte inbegriper den tid som krävs för att ta emot de ytterligare uppgifter och handlingar som kommissionen anser vara nödvändiga. Om ärendet får en lösning under denna period bör kommissionen inte behöva avge ett yttrande. Sådana Solvit-ärenden bör hanteras i ett separat arbetsflöde i Solvit-databasen och bör inte tas med i den vanliga Solvit-statistiken.
- (40) Kommissionens yttrande när det gäller ett myndighetsbeslut om begränsat eller nekat marknadstillträde bör endast ta upp frågor som gäller huruvida myndighetsbeslutet är förenligt med principen om ömsesidigt erkännande och med kraven i denna förordning. Detta ska inte påverka kommissionens befogenheter enligt artikel 258 i EUF-fördraget eller medlemsstaternas skyldighet att följa unionsrätten för att åtgärda fastställda systemrelaterade problem avseende tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande.

- (41) Det är viktigt för den inre marknaden för varor att företagen, särskilt små och medelstora företag, kan inhämta tillförlitlig och exakt information om gällande rätt i en viss medlemsstat. Kontaktpunkter för produkter bör ha en viktig roll när det gäller att underlätta kommunikationen mellan nationella myndigheter och ekonomiska aktörer genom att de tillhandahåller information om specifika produktregler och hur principen om ömsesidigt erkännande tillämpas inom deras medlemsstaters territorium. Det är därför viktigt att förbättra rollen för kontaktpunkterna för produkter till att bli den främsta informationskanalen för alla produktrelaterade regler, inbegripet nationella tekniska regler som omfattas av ömsesidigt erkännande.
- (42) För att underlätta den fria rörligheten för varor bör kontaktpunkterna för produkter utan kostnad, upp till en rimlig nivå, tillhandahålla information om nationella tekniska regler och om tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. Kontaktpunkterna för produkter bör ha tillräcklig utrustning och tillräckliga resurser. I enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724¹ bör de tillhandahålla informationen via en webbplats och omfattas av kvalitetskraven i den förordningen. De uppgifter som kontaktpunkterna för produkter har gällande tillhandahållandet av sådan information, inklusive elektroniska kopior av de nationella tekniska reglerna eller tillgång till dessa online, bör utföras utan att det påverkar tillämpningen av de nationella regler som styr spridningen av nationella tekniska regler. Vidare bör kontaktpunkterna för produkter inte vara skyldiga att tillhandahålla kopior av eller ge tillgång online till standarder som omfattas av immateriella rättigheter som innehas av standardiseringsorgan eller standardiseringsorganisationer.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 av den 2 oktober 2018 om inrättande av en gemensam digital ingång för tillhandahållande av information, förfaranden samt hjälp- och problemlösningstjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (EUT L 295, 21.11.2018, s. 1).

- (43) Samarbete mellan behöriga myndigheter är viktigt för att principen om ömsesidigt erkännande ska fungera smidigt och för att skapa en kultur av ömsesidigt erkännande. Kontaktpunkterna för produkter och nationella behöriga myndigheter bör därför samarbeta och utbyta information och sakkunskaper så att korrekt och konsekvent tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande och denna förordning kan säkerställas.
- (44) Det är viktigt att medlemsstaterna får tillgång till ett informations- och kommunikationssystem så att myndighetsbeslut om begränsat eller nekat marknadstillträde kan meddelas och för att möjliggöra kommunikation mellan kontaktpunkter för produkter samt för att säkerställa det administrativa samarbetet.
- (45) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011¹.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (46) Om tillämpningen av denna förordning medför behandling av personuppgifter bör sådan behandling ske i enlighet med unionsrätten om skydd av personuppgifter. All behandling av personuppgifter enligt denna förordning omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679¹ eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725².
- (47) Tillförlitliga och effektiva mekanismer för övervakning bör inrättas så att information kan tillhandahållas om tillämpningen av denna förordning och dess inverkan på den fria rörligheten för varor. Sådana mekanismer bör inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (48) För att öka medvetenheten om principen om ömsesidigt erkännande och säkerställa att denna förordning tillämpas korrekt och konsekvent bör åtgärder vidtas för unionsfinansiering av kampanjer för att öka medvetenheten, utbildningar, tjänstemannautbyte och annan verksamhet som syftar till att öka och främja förtroendet och samarbetet mellan behöriga myndigheter, kontaktpunkter för produkter och ekonomiska aktörer.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 8, 21.11.2018, s. 39).

- (49) För att åtgärda bristen på korrekta uppgifter om hur principen om ömsesidigt erkännande fungerar och vilken inverkan den har på den inre marknaden för varor bör unionen finansiera insamlingen av sådana uppgifter.
- (50) Unionens ekonomiska intressen bör skyddas genom proportionella åtgärder under hela utgiftscykeln, inbegripet förebyggande, upptäckt och utredning av oriktigheter, krav på återbetalning av belopp som gått förlorade, betalats ut på felaktiga grunder eller använts felaktigt samt, i tillämpliga fall, administrativa och ekonomiska sanktioner.
- (51) Det är lämpligt att skjuta upp tillämpningen av denna förordning för att behöriga myndigheter och ekonomiska aktörer ska kunna anpassa sig efter kraven i denna förordning.
- (52) Kommissionen bör utvärdera denna förordning med utgångspunkt i de mål som den syftar till att uppnå. Kommissionen bör använda de insamlade uppgifter om hur principen om ömsesidigt erkännande fungerar och vilken inverkan den principen har på den inre marknaden för varor samt den information som finns tillgänglig i informations- och kommunikationssystemet vid utvärderingen av denna förordning. Kommissionen bör kunna begära att medlemsstaterna ska tillhandahålla ytterligare information som krävs för utvärderingen av denna förordning. Enligt punkt 22 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning¹ bör utvärderingen av denna förordning, som i sin tur bör grundas på effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och mervärde ligga till grund för konsekvensbedömningar av olika alternativ för vidare åtgärder.

¹ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (53) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att säkerställa en smidig, konsekvent och korrekt tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Syfte

1. Syftet med denna förordning är att stärka den inre marknadens funktion genom att förbättra tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande och genom att avlägsna omotiverade handelshinder.
2. Denna förordning fastställer regler och förfaranden avseende medlemsstaternas tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande i enskilda fall, i förhållande till varor som omfattas av artikel 34 i EUF-fördraget och som är lagligen saluförda i en annan medlemsstat, med beaktande av artikel 36 i EUF-fördraget och Europeiska unionens domstols rättspraxis.
3. Denna förordning föreskriver också upprättande och underhåll av kontaktpunkter för produkter i medlemsstaterna samt samarbete och utbyte av information inom ramen för principen om ömsesidigt erkännande.

Artikel 2
Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på varor av alla slag, inbegripet jordbruksprodukter i den mening som avses i artikel 38.1 andra stycket i EUF-fördraget, och myndighetsbeslut som fattats eller ska fattas av en behörig myndighet i en mottagande medlemsstat när det gäller sådana varor som är lagligen saluförda i en annan medlemsstat, såvida myndighetsbeslutet uppfyller båda följande två villkor:
 - a) Grunden för myndighetsbeslutet är en nationell teknisk regel som gäller i den mottagande medlemsstaten.
 - b) Den direkta eller indirekta verkan av myndighetsbeslutet är begränsat eller nekat marknadstillträde i den mottagande medlemsstaten.

Myndighetsbeslut inbegriper alla administrativa åtgärder som grundar sig på en nationell teknisk regel och har samma eller väsentligen samma rättsverkan som den som avses i led b.

2. Med *nationella tekniska regler* avses i denna förordning alla bestämmelser i en medlemsstats lagar eller andra författningar med följande särdrag:
- a) gäller varor eller aspekter av varor som inte omfattas av harmonisering på unionsnivå,
 - b) förbjuder tillhandahållandet av en vara eller varutyp på marknaden i den medlemsstaten eller gör efterlevnaden av bestämmelsen obligatorisk, antingen rättsligt eller faktiskt, när en vara eller varutyp tillhandahålls på den marknaden, och
 - c) innebär något av följande:
 - i) De föreskriver vilka krav som gäller för en vara eller varutyp, såsom kvalitetsnivåer, prestanda, säkerhet eller dimensioner, inbegripet krav på dessa varor med avseende på varubeteckning, terminologi, symboler, provning och provningsmetoder, förpackning, märkning eller etikettering samt förfaranden för bedömning av överensstämmelse.

ii) De föreskriver vilka andra krav som gäller för varan eller varutypen i konsument- eller miljöskyddssyfte, och som påverkar varans livscykel efter det att den har släppts ut på marknaden i den medlemsstaten, såsom villkor för användning, återvinning, återanvändning eller omhändertagande, om sådana villkor på ett väsentligt sätt kan påverka dessa varors sammansättning, beskaffenhet eller tillhandahållandet av dem på marknaden i den medlemsstaten.

3. Punkt 2 c i i denna artikel omfattar också produktionsmetoder och processer för jordbruksprodukter, såsom avses i andra stycket i artikel 38.1 i EUF-fördraget, och för produkter avsedda att konsumeras av människor eller djur, liksom produktionsmetoder och processer för andra produkter om de påverkar dessa produkters egenskaper.
4. Ett förfarande för förhandsgodkännande bör inte i sig utgöra en nationell teknisk regel enligt denna förordning, men ett beslut om att neka förhandsgodkännande med grund i en nationell teknisk regel ska anses som ett myndighetsbeslut som denna förordning är tillämplig på, om det beslutet uppfyller de övriga kraven i punkt 1 första stycket.

5. Denna förordning är inte tillämplig på
 - a) nationella domstolars domar och beslut,
 - b) beslut som fattas av brottsbekämpande myndigheter i samband med utredningen eller lagföringen av ett brott i fråga om terminologi, symboler eller sakuppgifter avseende författningsstridiga eller kriminella organisationer eller brott av rasistisk, diskriminerande eller främlingsfientlig karaktär.

6. Artiklarna 5 och 6 påverkar inte tillämpningen av följande bestämmelser:
 - a) Artikel 8.1 b–f och 8.3 i direktiv 2001/95/EG.
 - b) Artiklarna 50.3 a och 54 i förordning (EG) nr 178/2002.
 - c) Artikel 90 i förordning (EU) nr 1306/2013.
 - d) Artikel 138 i förordning (EU) 2017/625.

7. Denna förordning påverkar inte skyldigheten enligt direktiv (EU) 2015/1535 att underrätta kommissionen och medlemsstaterna om nationella tekniska föreskrifter innan de antas.

Artikel 3
Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *lagligen saluförd i en annan medlemsstat*: en vara eller varutyp som uppfyller gällande regler i den medlemsstaten eller som inte omfattas av några sådana regler i den medlemsstaten och tillhandahålls slutanvändare i den medlemsstaten.
2. *tillhandahållande på marknaden*: all leverans av en vara för distribution, förbrukning eller användning på marknaden inom en berörd medlemsstats territorium i samband med kommersiell verksamhet, mot betalning eller gratis.
3. *begränsat marknadstillträde*: uppställande av villkor som måste uppfyllas innan en vara kan tillhandahållas på marknaden i den mottagande medlemsstaten eller villkor för att behålla varan på den marknaden, vilket i respektive fall kräver att en eller flera av varans egenskaper ändras, såsom avses i artikel 2.2 c i, eller att ytterligare provning utförs.

4. *nekat marknadstillträde*:
 - a) förbud mot att varan tillhandahålls på marknaden i den mottagande medlemsstaten eller mot att finnas kvar på den marknaden, eller
 - b) krav på att varan dras tillbaka eller återkallas från marknaden.
5. *tillbakadragande*: alla åtgärder som syftar till att förhindra att varor i leveranskedjan tillhandahålls på marknaden.
6. *återkallelse*: alla åtgärder som syftar till att dra tillbaka en vara som redan tillhandahålls för slutanvändaren.
7. *förfarande för förhandsgodkännande*: ett administrativt förfarande enligt en medlemsstat lagstiftning, där behöriga myndigheter i samma medlemsstat på grundval av en ansökan från en ekonomisk aktör är tvungna att ge sitt formella godkännande innan en vara får tillhandahållas på marknaden i den medlemsstaten.

8. *producent:*
- a) varje fysisk eller juridisk person som tillverkar en vara eller som låter utforma eller tillverka en vara, eller som producerar en vara som inte är resultatet av en tillverkningsprocess, inbegripet jordbruksprodukter, och saluför denna, i eget namn eller under eget varumärke,
 - b) varje fysisk eller juridisk person som bearbetar varor som redan är lagligen saluförda i en medlemsstat på ett sådant sätt att överensstämmelsen med de relevanta reglerna i denna medlemsstat kan påverkas, eller
 - c) varje annan fysisk eller juridisk person som genom att sätta sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på varan eller på de handlingar som åtföljer varan utger sig för att vara producent av varan.
9. *producentens representant:* varje fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och som enligt skriftlig fullmakt från en producent har rätt att handla i dennes ställe när det gäller tillhandahållandet av en vara på den berörda marknaden.

10. *importör*: varje fysisk eller juridisk person som är etablerad inom unionen och som tillhandahåller en vara från ett tredjeland på unionsmarknaden för första gången.
11. *distributör*: varje fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utöver producenten eller importören, som tillhandahåller en vara på marknaden i en medlemsstat.
12. *ekonomisk aktör*: någon av följande i förhållande till en vara: producenten, producentens representant, importören eller distributören.
13. *slutanvändare*: varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller etablerad i unionen och till vilken en vara har tillhandahållits eller tillhandahålls, antingen som konsument utom ramen för handel, företag, hantverk eller yrke, eller som yrkesmässig slutanvändare inom ramen för sin industriella eller yrkesmässiga verksamhet.
14. *legitimt allmänintresse*: någon av de grunder som anges i artikel 36 i EUF-fördraget eller andra tvingande hänsyn av allmänt intresse.

15. *organ för bedömning av överensstämmelse*: organ för bedömning av överensstämmelse enligt definitionen i artikel 2.13 i förordning (EG) nr 765/2008.

Kapitel II

Förfaranden avseende tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande i enskilda fall

Artikel 4

Försäkran om ömsesidigt erkännande

1. Producenten av en vara eller varutyp som tillhandahålls eller ska tillhandahållas på marknaden i den mottagande medlemsstaten kan upprätta en frivillig försäkran om laglig saluföring av varor med ömsesidigt erkännande (nedan kallad *försäkran om ömsesidigt erkännande*) för att visa de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten att varan eller varutypen är lagligen saluförd i en annan medlemsstat.

Producenten kan bemyndiga sin representant att upprätta försäkran om ömsesidigt erkännande för producentens räkning.

Försäkran om ömsesidigt erkännande ska följa den struktur som anges i delarna I och II i bilagan och innehålla all den information som anges däri.

Producenten eller dennes representant får, i fall då denne är bemyndigad, fylla i försäkran om ömsesidigt erkännande med enbart de uppgifter som anges i del I i bilagan. I detta fall ska de uppgifter som anges i del II i bilagan fyllas i av importören eller distributören.

Alternativt får försäkran om ömsesidigt erkännande upprättas av importören eller distributören under förutsättning att undertecknaren kan lägga fram den bevisning som avses i artikel 5.4 a.

Försäkran om ömsesidigt erkännande ska upprättas på ett av unionens officiella språk. Ifall det språket inte är det som efterfrågas av den mottagande medlemsstaten, ska den ekonomiska aktören översätta försäkran om ömsesidigt erkännande till ett språk som efterfrågas av den mottagande medlemsstaten.

2. De ekonomiska aktörer som fyller i försäkran om ömsesidigt erkännande eller en del av den ska ansvara för det innehåll i informationen som de anger i försäkran om ömsesidigt erkännande och för att denna information är korrekt, även vad gäller korrektheten hos den information som de översätter. Vid tillämpningen av denna punkt ska de ekonomiska aktörerna vara ansvariga i enlighet med nationell rätt.

3. De ekonomiska aktörerna ska se till att försäkran om ömsesidigt erkännande hela tiden är uppdaterad och att alla ändringar av deras information anges i försäkran om ömsesidigt erkännande.
4. Försäkran om ömsesidigt erkännande kan tillhandahållas till den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten med syftet att genomföra en bedömning enligt artikel 5. Den kan tillhandahållas i pappersform, på elektronisk väg eller göras tillgänglig online, i enlighet med de krav som den mottagande medlemsstaten ställer.
5. Om en ekonomisk aktör gör försäkran om ömsesidigt erkännande tillgänglig online ska följande villkor tillämpas:
 - a) Den varutyp eller varuserie som försäkran om ömsesidigt erkännande gäller ska enkelt kunna identifieras.
 - b) Den teknik som används ska säkerställa enkel navigering och övervakas så att tillgängligheten av och tillgången till försäkran om ömsesidigt erkännande kan säkerställas.
6. Om den vara som försäkran om ömsesidigt erkännande gäller också omfattas av en unionsakt som kräver en EU-försäkran om överensstämmelse, kan försäkran om ömsesidigt erkännande bifogas EU-försäkran om överensstämmelse.

Artikel 5
Bedömning av varor

1. Om en behörig myndighet i den mottagande medlemsstaten avser att bedöma varor som omfattas av denna förordning i syfte att fastställa huruvida varan eller varutypen är lagligen saluförd i en annan medlemsstat och, om så är fallet, huruvida det legitima allmänintresset som utgör grund för den mottagande medlemsstatens tillämpliga nationella tekniska regel åtnjuter tillräckligt skydd med beaktande av den aktuella varans egenskaper, ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål kontakta den berörda ekonomiska aktören.
2. När den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet kontaktar den berörda ekonomiska aktören ska myndigheten informera om bedömningen och ange vilka varor som är föremål för bedömningen, samt ange den tillämpliga nationella tekniska regeln eller förfarandet för förhandsgodkännande. Den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet ska också informera den ekonomiska aktören om möjligheten att tillhandahålla en försäkran om ömsesidigt erkännande i enlighet med artikel 4.

3. En ekonomisk aktör ska tillåtas att tillhandahålla varan på den mottagande medlemsstatens marknad under tiden som den behöriga myndigheten genomför bedömningen enligt punkt 1 i denna artikel och får fortsätta med det såvida inte den ekonomiska aktören mottar ett myndighetsbeslut om begränsat eller nekat marknadstillträde för varan. Denna punkt ska inte tillämpas om bedömningen utförs inom ramen för ett förfarande för förhandsgodkännande eller om den behöriga myndigheten tillfälligt upphäver tillhandahållandet på marknaden av de varor som är föremål för den bedömningen i enlighet med artikel 6.

4. Om en försäkran om ömsesidigt erkännande tillhandahålls en behörig myndighet i den mottagande medlemsstaten i enlighet med artikel 4 gäller följande för bedömningen enligt punkt 1 i den här artikeln:
 - a) försäkran om ömsesidigt erkännande, tillsammans med annan bevisning som bekräftar informationen i försäkran, och som har lämnats till följd av en begäran av den behöriga myndigheten, ska av den behöriga myndigheten anses vara tillräcklig för att visa att varan är lagligen saluförd i en annan medlemsstat, och
 - b) den behöriga myndigheten får inte kräva annan information eller dokumentation från en ekonomisk aktör i syfte att denne ska visa att en vara är lagligen saluförd i en annan medlemsstat.

5. Om en försäkran om ömsesidigt erkännande inte tillhandahålls en behörig myndighet i den mottagande medlemsstaten i enlighet med artikel 4 får den behöriga myndigheten, i syfte att göra en bedömning enligt punkt 1 i den här artikeln, begära att den berörda ekonomiska aktören ska tillhandahålla den dokumentation och information som krävs för bedömningen, avseende följande:
 - a) den berörda varans eller varutypens egenskaper, och
 - b) laglig saluföring av varan i en annan medlemsstat.
6. Den berörda ekonomiska aktören ska ha minst 15 arbetsdagar på sig från begäran från den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten att inkomma med de handlingar och den information som avses i punkt 4 a eller 5, eller inkomma med eventuella synpunkter eller argument.
7. I syfte att göra en bedömning enligt punkt 1 i denna artikel får den mottagande medlemsstatens behöriga myndighet i enlighet med artikel 10.3 kontakta de behöriga myndigheterna eller kontaktpunkten för produkter i den medlemsstat där en ekonomisk aktör anser sig saluföra sina varor lagligen, om den behöriga myndigheten behöver kontrollera någon av de uppgifter som den ekonomiska aktören lämnat.

8. Vid genomförande av bedömningen enligt punkt 1 ska behöriga myndigheter i de mottagande medlemsstaterna ta vederbörlig hänsyn till innehållet i provrapporter eller intyg som utfärdats av ett organ för bedömning av överensstämmelse och som en ekonomisk aktör tillhandahållit som en del av bedömningen. Behöriga myndigheter i de mottagande medlemsstaterna får inte vägra att godta provrapporter eller intyg från ett organ för bedömning av överensstämmelse med ackreditering för bedömning av överensstämmelse inom ett särskilt område i enlighet med förordning (EG) nr 765/2008 av skäl som hänför sig till detta organs kompetens.
9. Om en behörig myndighet i en medlemsstat fattar ett myndighetsbeslut gällande en vara myndigheten har gjort en bedömning av enligt punkt 1 i denna artikel, ska den anmäla sitt myndighetsbeslut utan dröjsmål till den ekonomiska aktör som avses i punkt 1 i denna artikel. Den behöriga myndigheten ska också anmäla det myndighetsbeslutet till kommissionen och övriga medlemsstater senast inom 20 arbetsdagar efter det att beslutet har fattats. Den behöriga myndigheten ska i detta syfte använda det system som avses i artikel 11.
10. Det myndighetsbeslut som avses i punkt 9 ska redogöra för skälen till beslutet på ett tillräckligt detaljerat och motiverat sätt för att underlätta en bedömning av dess överensstämmelse med principen om ömsesidigt erkännande och kraven i denna förordning.

11. Särskilt följande uppgifter ska lämnas i det myndighetsbeslut som avses i punkt 9:
 - a) Den nationella tekniska regel som myndighetsbeslutet grundar sig på.
 - b) Det legitima allmänintresse som motiverar tillämpningen av den nationella tekniska regel som myndighetsbeslutet grundar sig på.
 - c) De tekniska eller vetenskapliga bevis som den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten beaktat, inbegripet, i tillämpliga fall, eventuell ny teknisk utveckling som kan ha skett sedan den nationella tekniska regeln trädde i kraft.
 - d) En sammanfattning av de skäl som, i förekommande fall, anförts av den berörda ekonomiska aktören som är av relevans för bedömningen enligt punkt 1.
 - e) Bevis på att myndighetsbeslutet är ändamålsenligt för att det eftersträvade målet ska uppnås och att myndighetsbeslutet inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det målet.
12. Det myndighetsbeslut som avses i punkt 9 i denna artikel ska ange hur beslutet enligt den mottagande medlemsstatens nationella lagstiftning kan överklagas och inom vilka tidsfrister detta ska ske. Beslutet ska även innehålla en hänvisning till den ekonomiska aktörens möjlighet att använda sig av Solvit och förfarandet enligt artikel 8.
13. Det myndighetsbeslut som avses i punkt 9 träder inte i kraft förrän det har meddelats till den berörda ekonomiska aktören enligt den punkten.

Artikel 6

Tillfälligt upphävande av marknadstillträde

1. En behörig myndighet i en medlemsstat får när den genomför en bedömning av en vara enligt artikel 5 tillfälligt upphäva tillhandahållandet av varan på marknaden i den medlemsstaten, endast om
 - a) varan under normala eller rimligen förutsebara användningsförhållanden utgör en allvarlig risk för personers säkerhet eller hälsa eller för miljön, även i fall där verkningarna inte är omedelbara, vilket kräver ett snabbt ingripande från den behöriga myndigheten, eller
 - b) det råder ett generellt förbud att tillhandahålla varan eller varutypen på marknaden i den medlemsstaten med hänvisning till allmän moral eller allmän säkerhet.

2. Den behöriga myndigheten i medlemsstaten ska omgående meddela den berörda ekonomiska aktören, kommissionen och övriga medlemsstater om tillfälliga upphävanden i enlighet med punkt 1 i denna artikel. Anmälan till kommissionen och de övriga medlemsstaterna ska göras med hjälp av det system som avses i artikel 11. När det gäller sådana åtgärder som avses i punkt 1 a i denna artikel ska anmälan åtföljas av detaljerade tekniska eller vetenskapliga uppgifter som motiverar varför åtgärderna omfattas av den punkten.

Artikel 7

Anmälan genom Rapex eller RASFF

Om ett myndighetsbeslut som avses i artikel 5 eller ett tillfälligt upphävande som avses i artikel 6 också utgör åtgärder som ska anmälas genom systemet för snabbt informationsutbyte (Rapex) i enlighet med direktiv 2001/95/EG eller genom eller systemet för snabb varning för livsmedel och foder (RASFF) i enlighet med förordning (EG) nr 178/2002, behövs ingen separat anmälan till kommissionen och övriga medlemsstater göras enligt den här förordningen, under förutsättning att följande villkor uppfylls:

- a) I Rapex- eller RASFF-anmälan framgår att anmälan av åtgärden också räknas som en anmälan enligt denna förordning.
- b) Det underlag som krävs för ett myndighetsbeslut enligt artikel 5 eller ett tillfälligt upphävande enligt artikel 6 ingår i Rapex- eller RASFF-anmälan.

Artikel 8
Problemlösningsförfarande

1. När en ekonomisk aktör som påverkas av ett myndighetsbeslut har skickat in beslutet till Solvit och, om hemcentret eller det huvudansvariga centret under Solvit-förfarandet ber kommissionen om ett yttrande för att bistå med att lösa ärendet, ska hemcentret och det huvudansvariga centret ge kommissionen alla relevanta handlingar för det berörda myndighetsbeslutet.
2. Efter mottagandet av den begäran som avses i punkt 1 ska kommissionen bedöma huruvida myndighetsbeslutet är förenligt med principen om ömsesidigt erkännande och med kraven i denna förordning.
3. Vid den bedömning som avses i punkt 2 i den här artikeln ska kommissionen beakta det myndighetsbeslut som anmälts i enlighet med artikel 5.9 och handlingar och information som lämnats inom ramen för Solvit-förfarandet. Om ytterligare information eller handlingar krävs för den bedömning som avses i punkt 2 i den här artikeln ska kommissionen utan oskäligt dröjsmål begära att Solvit-centret i fråga tar kontakt med den berörda ekonomiska aktören eller med de behöriga myndigheter som fattat myndighetsbeslutet för att sådan information eller sådana handlingar ska kunna tillhandahållas.

4. Inom 45 arbetsdagar från mottagandet av den begäran som avses i punkt 1 ska kommissionen slutföra sin bedömning och avge ett yttrande. När så är lämpligt ska kommissionens yttrande ta upp eventuella frågor som bör behandlas i Solvit-ärendet eller ge rekommendationer för att bistå vid lösandet av ärendet. Perioden på 45 arbetsdagar ska inte omfatta den tid som krävs för att kommissionen ska kunna ta del av ytterligare information och handlingar enligt punkt 3.
5. Kommissionen behöver inte avge något yttrande om den under sin bedömning enligt punkt 2 har informerats om att ärendet har fått en lösning.
6. Kommissionens yttrande ska delges den berörda ekonomiska aktören och de berörda behöriga myndigheterna genom relevant Solvit-center. Kommissionen ska tillkännage yttrandet för alla medlemsstater med hjälp av det system som anges i artikel 11. Yttrandet ska beaktas under det Solvit-förfarande som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Kapitel III

Administrativt samarbete, uppföljning och kommunikation

Artikel 9

Uppgifter för kontaktpunkterna för produkter

1. Medlemsstaterna ska utse och underhålla kontaktpunkter för produkter inom sina territorier och se till att kontaktpunkterna har tillräcklig befogenhet och är rätt utrustade för att kunna utföra sina uppgifter korrekt. Medlemsstaterna ska se till att kontaktpunkterna för produkter tillhandahåller sina tjänster i enlighet med förordning (EU) 2018/1724.
2. Kontaktpunkterna för produkter ska tillhandahålla följande information online:
 - a) Information om principen om ömsesidigt erkännande och tillämpningen av denna förordning inom sin medlemsstats territorium, inklusive information om det förfarande som anges i artikel 5.
 - b) Kontaktuppgifter, genom vilka de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten kan kontaktas direkt, inklusive uppgifter om de myndigheter som ansvarar för att övervaka tillämpningen av de nationella tekniska regler som gäller inom sin medlemsstats territorium.

- c) Tillgängliga rättsmedel och förfaranden inom sin medlemsstats territorium vid en eventuell tvist mellan en behörig myndighet och en ekonomisk aktör, inbegripet det förfarande som fastställs i artikel 8.
3. För att vid behov komplettera den information som tillhandahålls online i enlighet med punkt 2 ska kontaktpunkterna för produkter på begäran av en ekonomisk aktör eller behörig myndighet i en annan medlemsstat tillhandahålla all användbar information, exempelvis elektroniska kopior av de nationella tekniska regler och nationella administrativa förfaranden som gäller en specifik vara eller varutyp för det territorium inom vilket kontaktpunkten för produkter är etablerad eller tillgång till dessa online, eller information om huruvida varan eller varutypen omfattas av förhandsgodkännande enligt nationell rätt.
4. Kontaktpunkterna för produkter ska svara inom 15 arbetsdagar från mottagandet av varje begäran enligt punkt 3.
5. Kontaktpunkterna för produkter får inte ta ut avgifter för att tillhandahålla information enligt punkt 3.

Artikel 10
Administrativt samarbete

1. Kommissionen ska säkerställa ett effektivt samarbete mellan behöriga myndigheter och kontaktpunkter för produkter i olika medlemsstater genom följande verksamheter:
 - a) Främja och samordna utbyte och insamling av information och bästa praxis rörande tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande.
 - b) Stödja kontaktpunkterna för produkter i deras funktion och förbättra deras gränsöverskridande samarbete.
 - c) Främja och samordna utbyte av tjänstepersoner bland medlemsstaterna och anordnande av gemensamma utbildningar och informationsprogram för myndigheter och företag.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras behöriga myndigheter och kontaktpunkter för produkter deltar i den verksamhet som avses i punkt 1.

3. På begäran av en behörig myndighet i den mottagande medlemsstaten enligt artikel 5.7 ska de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där en ekonomisk aktör anser sig saluföra sina varor lagligen inom 15 arbetsdagar till den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten tillhandahålla all information om dessa varor som är av relevans för kontrollen av de uppgifter och handlingar som tillhandahållits av den ekonomiska aktören under bedömningen enligt artikel 5. Kontaktpunkterna för produkter får användas för att underlätta kontakterna mellan de relevanta behöriga myndigheterna i enlighet med den tidsfrist för att inkomma med den begärda informationen som fastställs i artikel 9.4.

Artikel 11

Informations- och kommunikationssystem

1. För artiklarna 5, 6 och 10 i denna förordning ska det informations- och kommunikationssystem som föreskrivs i artikel 23 i förordning (EG) nr 765/2008 användas, förutom när så anges i artikel 7 i den här förordningen.
2. Kommissionen ska för tillämpningen av denna förordning anta genomförandeakter som beskriver detaljerna och funktionerna för det system som avses i punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 15.2.

Kapitel IV

Finansiering

Artikel 12

Finansiering av åtgärder till stöd för denna förordning

1. Unionen får finansiera följande verksamhet till stöd för denna förordning:
 - a) Informationskampanjer.
 - b) Utbildning och praktik.
 - c) Utbyte av tjänstepersoner och utbyte av bästa praxis.
 - d) Samarbete mellan kontaktpunkter för produkter och behöriga myndigheter samt tekniskt och logistiskt stöd till detta samarbete.
 - e) Insamlande av uppgifter om hur principen om ömsesidigt erkännande fungerar och vilken inverkan principen har på den inre marknaden för varor.

2. Unionens finansiering av åtgärderna till stöd för denna förordning ska genomföras i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046¹, antingen direkt eller genom att uppgifter som ingår i budgetgenomförandet anförtros de enheter som anges i artikel 62.1 c i den förordningen.
3. De medel som anslås till den verksamhet som avses i denna förordning ska fastställas varje år av budgetmyndigheten inom den gällande budgetramen.

Artikel 13

Skydd av unionens ekonomiska intressen

1. Kommissionen ska säkerställa att unionens ekonomiska intressen skyddas vid genomförandet av insatser som finansieras enligt denna förordning, genom förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, genom effektiva kontroller och, om oriktigheter upptäcks, genom återkrav av felaktigt utbetalda belopp samt vid behov genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa och ekonomiska sanktioner.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) 2018/1046 av den 18 juli 2018 om finansiella regler för unionens allmänna budget, om ändring av förordningarna (EU) nr 1296/2013, (EU) nr 1301/2013, (EU) nr 1303/2013, (EU) nr 1304/2013, (EU) nr 1309/2013, (EU) nr 1316/2013, (EU) nr 223/2014, (EU) nr 283/2014 och beslut nr 541/2014/EU samt om upphävande av förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 (EUT L 193, 30.7.2018, s. 1).

2. Kommissionen eller dess företrädare och revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revisioner, av dokument och på plats, hos alla stödmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit unionsfinansiering enligt denna förordning.
3. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) får, i enlighet med bestämmelserna och förfarandena i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013¹ och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96², göra utredningar, inklusive kontroller på plats och inspektioner, i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen i samband med bidragsavtal, bidragsbeslut eller kontrakt som finansierats inom ramen för den här förordningen.
4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska samarbetsavtal med tredjeland och med internationella organisationer, kontrakt, bidragsavtal och bidragsbeslut som ingås med tillämpning av denna förordning innehålla bestämmelser som uttryckligen tillerkänner kommissionen, revisionsrätten och Olaf rätten att utföra sådan revision och genomföra sådana utredningar inom ramen för sina respektive behörigheter.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

² Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2).

Kapitel V

Utvärdering och kommittéförfarande

Artikel 14

Utvärdering

1. Kommissionen ska senast den ... [fem år efter denna förordnings tillämpningsdatum], och därefter vart fjärde år, göra en utvärdering av denna förordning mot bakgrund av de mål som den syftar till att uppnå och lämna en rapport härom till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.
2. För de syften som avses i punkt 1 i denna artikel ska kommissionen använda den tillgängliga informationen i det system som avses i artikel 11 och de insamlade uppgifter som avses i artikel 12.1 e. Kommissionen får också be medlemsstaterna att skicka relevant information för utvärdering av den fria rörligheten för varor som är lagligen saluförda i en annan medlemsstat eller för utvärdering av denna förordnings ändamålsenlighet samt för bedömning av hur kontaktpunkterna för produkter fungerar.

Artikel 15
Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Kapitel VI
Slutbestämmelser

Artikel 16
Upphävande

Förordning (EG) nr 764/2008 ska upphöra att gälla med verkan från och med den ... [ett år efter den dag då denna förordning träder ikraft].

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen.

Artikel 17
Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den ... [ett år efter den dag då denna förordning träder ikraft].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA

Försäkran om ömsesidigt erkännande i enlighet med artikel 4 i
Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/...¹⁺

Del I

1. Unik identifieringsbeteckning för varan eller varutypen: ... [Anm.: Ange identifieringsnummer eller annan referensmarkering som entydigt identifierar varan eller varutypen.]
2. Den ekonomiska aktörens namn och adress: ... [Anm.: Ange namn på och adress till den person som undertecknat del I av försäkran om ömsesidigt erkännande: producenten och, i tillämpliga fall, producentens representant, eller importören eller distributören.]
3. Beskrivning av den vara eller varutyp som försäkran om ömsesidigt erkännande gäller: ... [Anm.: Beskrivningen ska vara tillräckligt tydlig för att varan eller varutypen ska kunna identifieras i spårbarhetssyfte. Ett fotografi kan vid behov läggas till.]

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/... om ömsesidigt erkännande av varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat och om upphävande av förordning (EG) nr 764/2008 (EUT L ...).

⁺ EUT: vänligen inför nummer i texten, och i fotnoten nummer, datum och publikationshänvisning för dokumentet i PE-CONS 70/18 – COD 2017/0354.

4. Försäkran och information om laglig saluföring av varan eller varutypen:

4.1 Den vara eller varutyp som beskrivs ovan, inbegripet dess/deras egenskap(er), överensstämmer med följande bestämmelser i ... [Anm.: Ange den medlemsstat där varan eller varutypen uppges vara lagligen saluförd.]: ... [Anm.: Ange titel och kungörelserreferens för varje bestämmelse som gäller i respektive fall i medlemsstaten samt hänvisning till beslutet om godkännande, om varan varit föremål för ett förfarande för förhandsgodkännande.],

eller

den vara eller varutyp som beskrivs ovan omfattas inte av några relevanta bestämmelser i ... [Anm.: Ange den medlemsstat där varan eller varutypen uppges vara lagligen saluförd.].

4.2 Hänvisning till det förfarande för bedömning av överensstämmelse som är tillämpligt på varan eller varutypen eller hänvisning till provningsrapporter om eventuell provning som utförts av ett organ för bedömning av överensstämmelse, med angivande av namn- och adressuppgifter för organet (såvida ett sådant förfarande eller sådan provning har genomförts): ...

5. Eventuell ytterligare information som anses relevant för bedömningen av huruvida varan eller varutypen är lagligen saluförd i den medlemsstat som anges i punkt 4.1: ...
6. Denna del av försäkran om ömsesidigt erkännande har upprättats på eget ansvar av den ekonomiska aktör som anges i punkt 2.

Undertecknat för:

(ort och datum):

(namn, befattning) (namnteckning):

Del II

7. Försäkran och information om varans eller varutypens saluföring:
 - 7.1 Varan eller varutypen som avses i del I tillhandahålls till slutanvändare på marknaden i den medlemsstat som anges i punkt 4.1.
 - 7.2 Information om att varan eller varutypen tillhandahålls till slutanvändare i den medlemsstat som anges i punkt 4.1, inbegripet uppgifter om det datum som varan först tillhandahölls till slutanvändarna på marknaden i medlemsstaten: ...

8. Eventuell ytterligare information som anses relevant för bedömningen av huruvida varan eller varutypen är lagligen saluförd i den medlemsstat som anges i punkt 4.1: ...
9. Denna del av försäkran om ömsesidigt erkännande har upprättats på eget ansvar av ...
[Anm.: Ange namn på och adress till den person som undertecknat del II av försäkran om ömsesidigt erkännande: producenten och, i tillämpliga fall, producentens representant, eller importören eller distributören.]

Undertecknat för:

(ort och datum):

(namn, befattning) (namnteckning):
